

Kroky víry v Kristově jménu

Hošťálková 15. 11. 2020

Písně: 191, píseň mladých, 346, 649, 378

Čtení z Písma: Sk.apošt. 3, 1 - 10; ep.Koloským 3, 12 - 17

Text kázání: Sk. apoštolů 3, 4 - 6

Milí bratři a sestry,

v přečteném textu slyšíme o zázraku, který se udál. Pod zázrakem si představujeme nějakou zvláštní a podivuhodnou událost, která stojí „za naším zrakem“. Neobvyklé a tajemné události člověka vždy oslovovaly a přitahovaly, hýbaly jeho pocity a myšlením, rozdmýchávaly živé diskuse.

Petr s Janem při své cestě do chrámu, natrefili u brány vnitřního chrámového nádvoří na jednoho chromého žebráka. Přinášeli jej na toto místo každý den, aby si od zbožných návštěvníků chrámu vyžebbral něco na své živobytí. Kolikrát na tomto místě seděl také zbytečně! Jak mu asi bylo v této každodenní odkázanosti na milodary? Na svůj úděl si už za tu dobu jistě zvykl, ale kolikrát mu přišlo na mysl čím si jej zasloužil, proč zrovna on? Jak často je slyšet tato otázka také dnes! **„Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod“**, pověděl Petr tomuto čekajícímu na pomoc, člověku, který ve svém životě ještě nikdy neudělal ani jediný fyzický krok.

A na Petrovo slovo se tento člověk poprvé staví na nohy. Zázrak! Mnozí kolem na to hleděli. Nebyl to však Petr, který uzdravoval, ale jeho Pán, kterému se dal do služby. - Udělal to v Jeho jménu: **„Ve jménu Ježíše Krista...“**. Touto větou dává Petr s Janem všem jasně najevo, že ten, který v této chvíli jedná, stojí za tímto děním skrytý, ale je to On - Ježíš Kristus. To, co se stalo, stalo se mocí vzkříšeného Pána. Jde o Jeho moc, to je potřebné si dobře uvědomit!

Apoštolé byli obyčejnými, prostými lidmi. Neměli žádný majetek ani bohatství: **„Stříbro ani zlato nemám“**, poví Petr nejprve. A oni byli chudí také v onom hlubokém slova smyslu - chudí a hříšní před Bohem, stejně jako my. Samo jejich vyslání jako apoštolů, jim ještě nedávalo žádné zázračné síly, ve kterých by mohli odstraňovat chudobu, nouzi a postižení tohoto světa sami ve své vlastní síle, mocným slovem nebo činem. Na své cestě jednali pouze **„ve jménu Ježíše Krista“**. A nejprve se potkali s tímto chromým. K tomu, aby se u něj zastavili nedostali žádné znamení, že právě on si to zaslouží - třeba pro svoji zbožnost. Nejspíš byl jen u chrámu, protože právě zde byl při svém žebrání nejvíce úspěšný. A on také nečekal žádný radikální zvrát ve svém životě, přál si jen nějaké ty drobné. Jak by mohl počítat s tím, že skrze ono vyhlášení: **„ve jménu Ježíše Krista“**, bude moci vykonat ve svém životě první kroky!

Ovšem **ve jménu Ježíše Krista se dějí vždy nové věci**. Moc vzkříšeného Pána, o které učedníci kázali a kterou dosvědčovali, působila v životech lidí zásadní proměny. Působila jako dynamit (pro „moc“ je v řečtině slovo „dynamis“). Velmi samozřejmě vstupovala do světa trpících. A Ježíš Kristus nepřichází jen s nějakými almužnami a neuzdravuje jen některé nemocné, ale dává svá zaslíbení a obrací se se svou pomocí ke všem lidem. Jeho dary lidem se jmenují: pravý pokoj a štěstí a

nepomíjející, nehynoucí život. Těmito dary chce být také nám v našich všedních dnech pomoci a dávat své světlo do každé těžké a temné chvíle, která se v našem životě dostaví. Moc vzkříšeného Pána je stejně mocná také dnes. Náš Pán chce být naší silou a jistotou, k němu smíme neustále v naději vzhlížet, od něj očekávat pomoc v pravý čas. Petr s Janem, protože na svého Pána takto spoléhají, se tedy mohou stávat nástroji a vykonavateli Jeho moci; a když On jedná, odkazují všechny právě k Němu.

Lidé, kteří se dali Kristu k dispozici, jsou potřební i dnes - Pán Ježíš říká: jako „kvas v těstě“ nebo „sůl v pokrmu“. Tam, kde křesťané berou svou víru vážně a žijí ji, tam se mohou stávat nástroji a pomocníky živého Krista. Ta velikonoční zvěst: „Ježíš je živý po všechny časy a věky a je tu pro nás všechny“, je hnací silou veškeré zvěstovatelské a misijní aktivity - také naší. Ježíšova síla a moc byla po tomto poznání učedníkům samozřejmou jistotou. Tisíckrát zakusili: Na Jeho jméno se můžeme spolehnout! I my si potřebujeme ověřit a ptát se sami sebe, jestli této moci našeho Pána plně důvěřujeme my. Je opravdu naší životní jistotou, že On je v každé hodině s námi jako náš průvodce životem? Je naše důvěra v něj tak velká a neomezená, že v něj cele doufáme a vše od něj očekáváme? Odvažujeme se v jeho jménu také jednat - uzdravovat, těšit, zvěstovat jej? Spoléháme přitom cele na jeho moc? Jestliže můžeme k těmto otázkám přisvědčit, pak můžeme jako Petr s Janem dělat mezi lidmi „zázraky“.

Myslím, že můžeme náš text, tak jak je, přenést do našich časů, aniž bychom jej nějak znásilnili. Dnes přede dveřmi kostelů žádný takový postižený nesedí a nežebrá. Sem tam zazvoní nějaký člověk bez domova a přeje si malou výpomoc. Ale pro nemocné a postižené tu jsou nemocnice a všelijaká rehabilitační centra, kde se o každého takového postarají a pro jinak potřebné jsou tu různé sociální organizace - „Armáda spásy“, „Dům napůl cesty“, „Élim“..., které jsou na tyto potřebné připraveny.

A přece je mezi námi mnoho lidí, kteří žijí ve starostech, napětí, ve vnitřní nouzi a konfliktech života. Naše doba je velmi komplikovaná, starosti, se kterými se člověk utkává jsou mnohvrstevné a často hůře rozeznatelné. Nové problémy a potíže rostou stejně tak rychle jako pokrok moderní společnosti. Je tu napětí mezi mladou a starou generací. Jedni chtějí rychlé a radikální změny, druzí pomalé pokud možno bez rizika. Lidé žijí v mnohých nejistotách - práce, rodina, bydlení, peníze, často jsou sevřeni obavami a strachem. Přejde nemoc, ztráta blízkého člověka. Z rádia a televize slyšíme o násilnostech, ohrožování míru mezi zeměmi, boji na všech stranách, miliony lidí pro různé příčiny hladoví... A mohli bychom takto jmenovat dál a dál.

Před nedávnem jsem si v nějakých novinách přečetl článek o tom, že současný člověk sice vyžaduje a má mnohou svobodu, ale je v ní často stísněný a sám. Mnoho lidí nežije jako součást národa, obce, církve ani rodiny. A že toto vlastně není svoboda. Stálo tam: „*Moderní člověk, nejsvobodnější bytost v dějinách, zpravidla umírá v koutě a sám, podobně jako pes. Nemůžeme už jít s celou vesnicí do kostela a spolu s celou obcí se účastnit rituálu, který přesahuje hranice ordinární zkušenosti. Naše chyby nám nemá kdo odpustit.*“ Skutečně, není dnes těžké dojít k poznání: Je tu mnoho „chromých a žebrajících“, kteří čekají na pomoc. Jsme těmi, kteří jako Petr s Janem vstupují do konkrétní situace člověka a poví: „*Chci ti, ve jménu Ježíše Krista, pomoci*“? Každý křesťan má být pro ty druhé takovým Petrem s Janem, to je být jim bližním, být jim nablízku s pomocí.

Ve jménu našeho Pána se dějí také dnes zázraky a pozoruhodná znamení. Možná jsou o trochu menší a všednější, nevyvolají takovou senzacii jako v našem

textu, ale zázračnými a podivuhodnými fakty zůstávají. Když s vírou v Kristovu moc někomu pomáháme vstát, může se stát zázrak. Když se slovem víry někomu podáme pomocnou ruku, může se projevit uzdravující Kristova moc. Slovo a čin, víra a pomoc, to patří k sobě. Mnohým lidem bylo a je zvěstí Ježíše Krista i jasným činem pomoheno - získali opět odvalu k životu, naději a sílu pro své všední dny, byli vnitřně i vnějšně uzdraveni. Ve jménu Ježíše Krista jsou tu ti, kteří v úzkém nebo širším okruhu usilují o pokoj. Rozhádání manželé, sousedé, lidé se usmíří a otevřou si prostor k novému začátku. Trvajících konflikty budou bourány, předsudky smazány. Vzájemný respekt, snášení se, porozumění si, je možné a uskutečňuje se „v Ježíšově jménu“. Moc vzkříšeného Pána a s tím darovaná možnost změnit lidský život, nejsou jen nějakou náboženskou reklamou nebo fantazií, ale živým znamením společenství Ježíše Krista.

Ježíšovi apoštolé a učedníci nebyli žádnými mimořádnými lidmi, jen prostými následovníky svého Pána, nebyli o mnoho jiní než my. Možná jen žili hlouběji a v pevnějším svazku se svým ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Pánem a mohli tedy v jeho jménu dělat i zázraky. Podívejme se do vlastního života a pokusme se o jakousi vlastní inventuru, ptejme se: Na čem je vybudován a stojí můj život? Co řídí a určuje má rozhodnutí? Odkud беру sílu k tomu, aby život, který mi byl darován byl radostný a pokojný, ale také obětavý a smysluplný? Spoléhám na svého Pána? Je skutečnou jistotou mého života?

A pak se třeba modleme: *„Dej mi, Pane, abych ve tvém jménu dělal potřebné kroky víry. Dej také nám, jako tvému společenství, odvalu, plnost víry, abychom dnes, zítra i vždycky jednali ve tvém jménu.“*

Amen.